

26 Temmuz - Ankara Darbeye karşı 2. ses Tüm darbeciler yargılansın

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 330 ■ 12 Temmuz 2008 ■ 2,5 YTL

Bugün darbeye ses çıkarmazsan yarın çok geç olabilir

İki darbeci general ve işbirlikçileri tutuklandı. Ancak AKP ve DTP'ye yönelik kapatma davalarıyla birlikte yargı darbesi yoluna devam ediyor.

21 Haziran Darbeye Karşı Ses Çıkar yürüyüşünün ardından binlerce insan darbeye karşı sokağa çıktı, her ilde eylem hazırlıkları sürüyor.

Bugün daha güçlüyüz. İlk kez darbeciler hapiste. Ancak Ergenekon operasyonu burada kalırsa, işbaşındaki aktif darbe güçleri durdurulmazsa kanlı planlar işlemeye

devam edecek. İktidarların ve karanlık ilişkilerini korumak için her şey göze alan mağara adamları durdurulmazsa Türkiye emekçi sınıfları ve halkları çok daha zor ve baskıcı koşullara itilecek.

Onun durmamak, darbecilerin üzerine hep birlikte yürümek gerek.

Ergenekon operasyonu sonuna kadar devam etmeli.

Tüm darbeciler tutuklanmalı ve bir daha darbe yapmamak üzere cezalandırılmalı.

Özgürlük aşağıdan bir mücadeleyle kazanılabilir.

Zimbabve:
Batının ikiyüzlülüğü
ALEX CALLINICOS

sayfa 5

Nüfus artışı:
Dünya dolu mu?
JOHN MOLYNEUX

sayfa 8

LGBTT mücadelesi
ve devrimci parti

sayfa 10

Suyuma dokunma
kampanyası başladı

sayfa 11

“Onu Ergenekon’un öldürdüğünü biliyoruz”

Taraf Gazetesi'ne konuşan Ali Bayramoğlu, Ergenekon operasyonunun ilk günlerinde üst düzey bir emniyet görevlisinin kendisine 'Hrant çok yakın arkadaşımızdı. Bilin ki Dink'i Ergenekon öldürdü. Ama henüz kriminal delil olmadığı için ispatlayamıyoruz' sözlerini açıkladı.

1. yılını dolduran Hrant Dink cinayeti davasında bir adım dahi atılmazken sanıklar mahkemede şov yaptı. neredeyse her ay 'yok' denilen yeni bir delil ortaya çıkarken son duruşmada Yasin Hayal'in eniştesinin itirafları da kayda geçti.

İğci, Hrant Dink'in vurula-

cağını Jandarmaya söylemişti. 2006 yılı boyunca Ergenekon terör örgütü liderleri öğretim üyeleri, medya mensupları, yandaş siyasi hareket temsilcileriyle bir çok toplantı yapmıştı.

Neredeyse tüm Trabzon'un bildiği, askerinden polisine bütün kolluk kuvvetlerinin bildiği cinayete karşısında hepsi

sessiz kaldı. Göz yumdu.

Ergenekon operasyonunun aktif darbecilere yönelmesinin yolu Hrant Dink cinayetinin çözülmesinden geçiyor. Dink cinayeti ve Ergenekon arasındaki bağlantı ortaya konulursa şimdi koltuklarında oturan, karışa planlarını yapanlar hapsi boylayabilir.

İşverenin gözü işçi ücretlerinde

Daha önce de ücretleri ödenmediği için iş bırakan Okan Holding'e bağlı Gaziantep Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Mekan Tekstil işçileri yine ücretleri ödenmediği için iş bırakma eylemi yapmıştı. İlk eylem başarılı olmuş ve patron işçilerin ücretlerini hemen ödemişti. Fabrikada birkaç yıl öncesine kadar sendika vardı. İşveren fabrikayı kapatarak hem sendikayı yok etti, hem de trilyonlarla ifade edilen elektrik borcunu ödemekten kurtuldu. Kısa süre sonra fabrika başka adla işveren tarafından faaliyete geçirildi. Başka birçok alanda faaliyet gösteren holding şimdi de işçilerin ücretlerine göz dikti. İşçiler ise emeklerinin karşılığını alana kadar iş bırakma eylemini sürdüreceklere söyledi.

İnsan hakları yine diplerde

Uluslararası İnsan Hakları Federasyon'u tarafından her yıl yayınlanan insan hakları raporuna göre 2007 yılı da Türkiye açısından oldukça olumsuz. İfade özgürlüğü ihlallerinin yoğun olarak yaşandığı 2007 yılına Hrant Dink ve Malatya Zirve Yayinevi katliamları damga vurmuştu. Kürt sorununda çözüm yerine çatışmaların tırmandığı 2007 yılı aynı zamanda ordunun sivil siyasete yoğun olarak müdahale ettiği yıl olarak kayıtlara geçti.

Devlet ağırdan da olsa hak ihlallerini kabul ediyor

Bu arada Başbakanlık İnsan Hakları Başkanlığı da ilk kez bir insan hakları raporu yayınladı. Rapora göre 2004 ile 2008 arası dört yıllık dönemde işkenceyle ilgili toplam 153 başvuru, kötü muameleyle ilgili de 461 başvuru yapılmış. Bütün hak ihlalleri ile ilgili toplamda 4 bin 516 adet başvuru yapılmış. Hak ihlallerinde ilk sırayı sağlık ve hasta hakkı, ikinci sırayı mülkiyet hakkı, üçüncü sırayı ise adil yargılanma hakkı almış. Kötü muamele beşinci, işkence ise on dördüncü sırayı almış. Rapor sadece resmi başvuruları baz alınca işkence münferit olay olarak gösterilmiş.

Malatya'da Ergenekon-MHP işbirliği

Malatya Zirve Yayinevi'nde gerçekleştirilen katliamın arkasındaki gerçekler son duruşmada artık tutanaklara geçti. Zirve katliamı ile ilgili gerçekleri bildiğini ve ifade vermek istediğini söyleyen Metin Doğan adlı bir kişi savcılığa birkaç kere başvurmasına rağmen mahkeme tarafından dikkate alınmamıştı. İddiaları kamuoyuna yansıncı mahkemede bu kişiyi tanık sıfatıyla son duruşmada dinledi. Metin Doğan'ın tutanaklara geçen

ifadesi şöyle; "Cinayeti 2005 yılında 300 bin Dolar para karşılığı bana teklif etmişlerdi.

Ülku Ocakları Başkanı B.C, MHP eski Malatya Milletvekili N.H.D., tüm-general olarak bana tanıtılan H.Ç. ve MHP Malatya İl Başkanı M.E. beni çağırdılar. MHP il binasında Zirve Yayinevi'nin kalemini kırdıkları, bu işin de bana yakışacağını söylediler."

Yanına iki kişiyi alarak cinayetleri işlemesi telkin

edilen tanıya, iş bittikten sonra da tanık bırakılmak için iki kişiyi öldürmesi söylenmiş. Aynen Hrant Dink'te olduğu gibi, Zirve Yayinevi'nde de katliam adım adım planlanmış. Cinayetlerin işleneceğinin ilk işareti dini azınlıklar hedefe alınarak cumhuriyet mitinglerinde verilmişti. Ergenekon ile MHP arasında sıkı bir bağ olduğu da bu süreçte ilk kez kayıtlara geçmesi açısından önemli.

İğci: 'Hrant'ı vuracaklarını jandarmaya söyledim'

Tetikçi Hayal, BBP'yi selamladı

Hrant Dink'in katillerinin yargılanması 7 Temmuz'da 1. yılını doldurdu. Devletin her kurumunun ve Trabzon'da yaşayanların neredeyse tamamının bilgisi dahilinde gerçekleşen cinayetin davasında bir milim ilerleme yok.

Yaşı bilerek küçük gösterildiği tespit edilen Ogün Samast yasal olarak 18'ini doldurduğu için ilke kez açık olarak gerçekleşen duruşmada sanıklar cüretkarca konuştu.

Tetikçi Ogün Samast ve muhbir Erhan Tuncel kendilerine yöneltilen sorulara alaycı yanıtlar verdi. Hrant'ı arkadan vuran Samast, AGOS önünde kendisini arayanın Etyen Mahcupyan mı olduğu sorusuna "Hayır, Jenifer Lopez'di yanıtını verdi.

Yasin Hayal'in eniştesi Coşkun İğci ise ilk kez tanık mahkemeye olarak ifade verdi. İğci, "Yasin'in böyle bir eylem yapacağını duyduğum zaman kendisini oyalaymaya çalıştım. Engelleyemeyeceğimi anlayınca da jandarmada görevli 2 istihbaratçıya bildirdim" diye konuştu.

Jandarmanın bu ihbara kulak asmadığı mahkeme kayıtlarına geçmiş oldu.

Hrant Dink cinayetinde organizatör konumunda gözükken Yasin Hayal'se duruşma boyunca faşist BBP'ye ve lideri Muhsin Yazıcıoğlu'na bol bol selam gönderdi. Duruşmada söz alan Hayal, "Yüce Türk milletinin lideri Muhsin Yazıcıoğlu'nu selamlıyorum. Ey müslümanlar, ey Alperenler kalbinizi ferah

tutun. BBP iktidara gelene kadar kervan yürüyecek" diye konuştu. Duruşma arasında "Yaşasın Alperen ocakları, iktidara geliyoruz" sloganını attı. Basına açık olarak gerçekleşen bu ilk duruşmada sergilenen bu tutum ve siyaset Hrant'ın katillerinin işledikleri suçun arkasında durduklarını gösterdi.

Hrant'ın arkadaşları ise duruşma salonunun bir kaç yüz metre ilerisinde her zamanki gibi buluşup,

adalet talep ettiler.

Topluluk adına basın açıklamasını okuyan Zeynep Tanbay sordu: "devamlı olarak, bildiğimiz korkunç şeyleri ve utançımızı gömmeye çabalayarak yaşaymaya mahkum muyuz biz, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları?"

Hrant'ın arkadaşlarının mesajı davanın takipçisi olacaklarını vurguladılar ve şöyle dediler: Suçluları kollamayı bırakırsanız adaletin yolu açılır.

Cezaevi katliamcılara zaman aşımı

F tipi cezaevlerinin kapatılması için tutuklu ve hükümlülerce yürütülen açlık grevlerini sona erdirmek gayesiyle yapılan cezaevlerine dönmüş operasyonun üzerinden 8 yıl geçti. Çok trajik bir şekilde "hayata dönüş" olarak adlandırılan operasyonda 19 Aralık 2001'de 20 cezaevine eş zamanlı baskın düzenlenmişti. Baskın esnasında koşullar cehennem dönmüş 30 mahkum hayatını kaybetmişti.

Dönemin yetkilileri ölümlerin çoğunun mahkumların kendini yakması ve açılan ateş karşılık verilmesi sonucu

gerçekleştiğini iddia etti. Oysa sonradan çıkan raporlara göre jandarmanın doğrudan ateş açtığı ve kullanılan yoğun gaz bombaları sonucu da yangınların çıktığı yönündeydi. Operasyon için önceden hareket planı yapılmış ve özel silahlar kullanılmıştı.

30 tutuklunun öldürüldüğü onlarcasının yaralandığı operasyon üzerine savcılık 1400'ü aşkın asker hakkında "kişiyi kötü muamele, görevi kötüye kullanma ve görevi ihmalinden" soruşturma açtı. Ama dönem valilikleri böyle bir soruşturmaya gerek olmadığı yönünde karar

verdiler. Hem valilik engeli aşamadı hem de asker cephesi. Jandarma operasyona ilişkin hiçbir belge ve bilgiyi istemesine rağmen savcılığa vermedi. Bu zorluklara rağmen yürütülen soruşturma, geçtiğimiz günlerde hakim zaman aşımını

gerekçe göstererek davayı düşürmesi ile sonlandı. Davanın sonlanması üzerine dönemin Adalet Bakanı kendisine yöneltilen sorulara karşılık operasyonu, mutlaka yapılması gerekiyordu, direnmelerdi ölme-lerdi diyerek savundu.

Yeşiller partileşti

Türkiye Yeşilleri geçtiğimiz hafta yasal başvurularını yaparak partileşti. KEG saflarında birlikte mücadele ettiğimiz arkadaşlarımızda, Yeşiller Partisi'ne başarılar diliyoruz.

Elektriğe üst üste zam

Elektriğe 1 Temmuz'dan geçerli olmak üzere yüzde 22 zam yapıldı. Bu zamlarla birlikte yılbaşından bu yana yapılan zamlarla birlikte her evin elektrik maliyeti yüzde elli oranında arttı. Bu zamlar tam da hükümetin yeni enerji politikaları gerekli diyerek nükleer enerji yasasını çıkartmaya çalıştığı bir dönemde yapıldı. Devlet ve onun yönetiminde bulunanlar sürekli olarak kamuoyuna enerji sıkıntısı çekildiği ve bir darboğazla karşı karşıya kalacağını anlatıyorlar. Oysa şu anki üretim bile ihtiyacı karşılayacak düzeyde. Sık sık darboğaza ve zarara kaçak elektrik kullanımının yol açtığı söyleniyor. Kaçak kullanımın kasit vatandaşın evinde kullandığı elektrik. Oysa bu sayfada verilen bir başka haberde tek bir şirketin dahi trilyonlarca tutardaki elektrik borcunu ödemediği nasıl kurtarıldığı yazıyor. Kaçak kullanım asıl sorumlusu şirketlerdir. Bu son zamlarla sözü edilen enflasyon oranlarının sahte olduğu da açığa çıkmış oldu.

Tekmeci polis sorgulanıyor

Avclar'da bir parkta otururken polislin göğsüne tekme atması sonucu Feyzullah Ete hayatını kaybetti. Emniyet her zaman olduğu gibi alıyı reddetti. Suçlanan polis memuru da tekme atmadığını söyleyip durdu. Oysa adli tıptan gelen raporlar ise şimdi tam tersini söylüyor. Rapor uygulanan travma ile ölüm arasında bağ olduğunu belirtince, polis memuru ilk kez hakim karşısına çıktı. Polis memuru "neticesi sebebiyle ağırlaşmış yaralama sonucu ölüme sebebiyet vermek" suçundan 8 yıldan 12 yılı hapis cezasıyla yargılanıyor.

sosyalist işçi

Darbeye karşı mücadele

Darbelerle karşı uzun soluklu bir mücadele içindeyiz. Şimdi ilk görev ağır çekim darbeye karşı mücadeledir. Bu arada Ergenekon Operasyonu'nun ortaya çıkardığı gerçeklere dayanarak yaygın teşhir. Bütün gücümüzle bu iki noktanın arkasında duracağız. Genelkurmay'a rağmen, solun bir kısmından gelen asılsız fakat azgın saldırılara rağmen. Bütün olanaklarımızla Ergenekoncuları teşhir edeceğiz ve daha fazlasını isteyeceğiz. Bunu sokakta yapacağız.

Ağır çekim darbeye karşı sokakta cevap vereceğiz. Onlar "AKP'yi istemiyoruz" desinler, biz Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu ile "darbelere hayır" diyeceğiz ve AKP'nin ve DTP'nin kapatılmasına karşı çıkacağız.

Eğer bu ülkede darbelerin bütünüyle lanetlenebilmesi için 12 Mart ve 12 Eylül'ün de hesabı sorulmalı. Sadece onların değil, sayısız katliamın, cinayetin hesabı sorulmalı. Ordu siyasetten sökülüp atılmalı. Yargı organları sadece işlerini yapmalı, siyasetten sökülüp atılmalı.

Bütün bunların olabilmesi için önce içinde yaşadığımız sürece yanıt vermek gerekir. Önce içinde yaşadığımız darbeyi durdurmak gerekir. Yoksa çok geç olur.

12 Eylül'de Evren ve arkadaşları yargılandın talebini yükseltmek ve bu talebe büyük, çok büyük yığınlardan olumlu ve aktif bir yanıt gelmesini istiyorsak bugün yaptıklarımıza bakmak zorundayız.

Parlamentonun hakları aynen 12 Mart ya da 12 Eylül'de olduğu gibi gasp edilirken sessizsek ve hatta saldırı altındaki iktidar partisinden kurtulmayı tek doğru olarak görüyorsak 13 Eylül 1980 günü hala sadece Süleyman Demirel'i eleştiren bir salâğın durumuna düşeriz.

Darbelerle Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu 12 Eylül darbese karşı da ses çıkaracak. Hem de güçlü, çok güçlü bir ses çıkaracak. 13 Eylül 2008'de kim ne yapmış, kim ne demiş hep birlikte göreceğiz.

Darbeden yana, Kyoto'nun imzalanmasına karşı

CHP Genel Başkanı Baykal, Ergenekon Operasyonu'nda tutuklananların Avukatlığını üstleneceğini söylerken "Darbeye Dur de" diyenleri de ağır bir biçimde eleştiriyor.

Aynı CHP'nin 2 milletvekili ise Kyoto konusunda şunları söylüyor:

CHP Uşak Milletvekili Osman Coşkunolu da Fransız düşünür Pascal'ın "Her tercih bir vazgeçiştir... protokolü imzalamamın maliyeti olmayacağı yönündeki değerlendirmelere katılmıyorum."

CHP İstanbul Milletvekili Algan Hacaloğlu ise protokolün ertelenmesine yönelik iş dünyasından talepler geldiğine dikkati çekerek, "Çevreyi korumamın bir maliyeti olur. Kyoto Protokolü'nü imzalamamın maliyeti belli değil" diye konuştu.

Darbe olasılığı var mı? Yoksa bir darbeyi yaşıyor muyuz?

Doğan TARKAN

Burjuva basını duruma bizi alıştırma çalışıyor. Çokça kullanılan argümanlardan birisi şu: "Üç açık, bir post modern darbe atlatmış bir ülkemiz..." Bir darbe daha olsa onu da atlatırız demek bu. Araba kaza geçirmiş, bir arabada 2 ölü 3 yaralı var. Yaralılarda kalıcı sorunlar oluşmuş. Diğer arabada ise bir iki ufak tefek çizik ve "bu kazayı da atlattık" diyorlar. Evet, Türkiye 3 darbe ve sayısız muhtıra vs atlattı, bir taraf ufak tefek çiziklerle bu darbelere hayır, ama işçiler ve emekçiler, sosyalistler çok ağır kayıplarla çıktılar. Biz "darbeleri atlattık", hala onların hesabını sormanın peşindeyiz ve her zaman söylüyoruz, darbecilerin hepsinden hesap soruluncaya kadar peşlerini bırakmayacağız.

Bir başka argüman, artık darbecilerin olmadığı bir çağda yaşadığımız iddiası. Kimileri küreselleşme, diyor, kimileri Rusya'nın ve Doğu Bloğunun yıkılışı diyor. İkisi de aslında aynı kapıya çıkar. Bize, "korkmayın darbe olmaz" diyor. "Darbeye karşı mücadeleye falan gerek yok" diyor ve hatta darbe karşıtları darbe yapmakla suçlanıyor.

Oysa dünyada son 10 yılda yaşanan darbeler, darbe girişimleri son derece fazla. Dünyanın her yerinde elinde silah olanlar sivillerin yaptıklarını beğenmiyorlar ve kendileri yönetmek istiyorlar. Lafi çok uzatmaya gerek yok, işte Venezüella, işte Tayland ve işte Filistin.

Ama asıl argüman en korkunç olanı. Şimdilerde sağ yer aldıklarını söyleyen birçok kişi "ben darbeyi bunlara (yani AKP'ye) tercih ederim" diyor. Bunlar en banal olanlar.

Bir de biraz daha sol mürekkep yalamış olanlar var. Onlar, "asıl sorun darbeye karşı çıkmak değil, AKP'ye karşı çıkmaktır" diyor. Bu nedenle bütün güçlerini toplayıp (500 ila 1000 kişi) "AKP'yi istemiyoruz" yürüyüşleri yapıyorlar.

Bunlar darbe karşıtlarını öcü gibi göstermek için Genelkurmay ağzı kullanılmaktan bile çekinmiyor. Kim darbeye dur de dese, hemen "işte AKP'yi destekliyorlar" diyorlar.

21 Haziran gösterisine 10 bin kişi katıldı. Tek bir AKP'yi destekleyen slogan atılmadı. Zaten sadece 3 slogan atıldı: "Dur de, dur de, darbelerle dur de", "Öz, öz, özgürlük" ve "darbelere karşı omuz omuza!" Bunlar mı AKP'yi destekleyen sloganlar?

21 Haziran'ı eleştiren gerek Stalinist sol, gerekse kendisine Troçkist diyen sol gösteride sağ politikacıların, yazarların olmasını "AKP desteği" olarak gösteriyorlar. Örneğin Nazlı Ilıcak gösteriyi gelmiş. Abdullah Dilipak ve AKP'li milletvekili de oradaymış. Peki, bunların varlığı mı gösteriyi AKP yandaşı yapıyor? Bunlar "yaşasın AKP" diye sloganlar mı atmış? Bütün bunlar son zaman-

ların moda deyimi ile "şehir efsanesi" o kadar.

21 Haziran gösterisi bu ülkede ilk kez gerçekleşen bir darbe karşıtı gösteridir ve solun yarılmasına neden olmuştur.

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal tutturmuş her yerde "önce durup dururken darbe karşıtı gösteriler yaptılar, sonra Ergenekon operasyonu başladı" diyor. Aklınca ortada bir darbe tehlikesi olmadığını, her şeyin uyduruk olduğunu anlatmaya çalışıyor. Politik kavrayışı çok kıt olduğu için de ancak bu kadar yapabiliyor.

Bir darbe tehdidi var mı?

Çok açık ki var. Ergenekon operasyonunda ortaya çıkanlar bir yana Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'in günlükleri bunu çok açık anlatıyor. Ergenekon soruşturmasından basına sızan haberlerin hepsi yalan bile olsa Özden Örnek'in "sevigli günlüğüne" yazdıkları yeterli.

Ayrıca Deniz Kuvvetleri Komutanı'nın günlüğünü de bir kenara bırakalım, 27 Nisan 2007'de Genel Kurmay Başkanlığı Cumhurbaşkanlığı seçimleri nedeniyle hükümete, parlamentoya ve kamuoyuna hitaben muhtıra yayınladı. Ardından bir muhtıra daha yayımlandı ve onu yargı organlarının, rektörlerin muhtıraları izledi.

Bütün bunlar en azından darbe girişimi değil mi?

Peki, bu muhtıralar yayınlanırken gerçekleştirilen Cumhuriyet Mitingleri. Bu mitinglerde emekli paşaların, rektör yardımcılarının çıkıp darbe çağrıları yapmaları. Bunlar da mı bir darbe girişiminin yaşandığını göstermiyor?

Yoksa TSK'ya, Genelkurmay'a güvenip rahat edebilir miyiz? Ya da ABD ve AB istemiyor, zaten Rusya yıkıldığından beri darbe de olmuyor ki dünyada deyip, soğuk martinilerimizi mi içsek?

Bir de darbe girişimleri, Ergenekon operasyonu karşısında "cool" takılanlar. Bu tür soğukkanlı yorumlarla Ergenekon operasyonunun ya da

Taraf da yayınlanan Genelkurmay Lahikasının ya da Dağlıca skandalının çok da önemli olmadığını söylüyorlar. "Asıl darbecilerle, ya da muvazzafalara ulaşılmadı ki" diyorlar. Doğru. Ama Ergenekon gene de bir ilerleme değil mi? Bu toplumun siyasi gerçekleri görmesinde bir adım değil mi, bize, sosyalistlere bir olanak sağlamıyor mu?

Biz sosyalistler Ergenekon'dan yola çıkarak darbe konusu daha rahat teşhir edemez miyiz? Veya "madem bunlar yargılanıyor, hadi 12 Eylülcüler de yargılasın" diyemez miyiz? Hayır. Soğukkanlı takılanlar tatminsiz. Onlar bütün bu olup bitenin işçi sınıfını ilgilendirdiğini düşünüyorlar. Çünkü siyasetle, toplumun yüksek sorunları ile sadece kendileri ilgililenirler. İşçiler ise sadece ekme peynir sorunları ile. Ve

mademki Ergenekon işçilerin ücretlerinin artmasına neden olmayacak öyleyse işçiler bu soruna ilgi göstermezler. Bunlar işçi sınıfını koyun olarak görülenlerdir. Siyaseti kendileri, sosyalistler yapar, işçiler onları destekler. İşçiler kaba sabadır, sadece ekme peynir sorunları ile ilgilinenir.

Ağır çekim darbe

Darbe olur mu olmaz mı tartışmaları arasında bu ülkede bir ağır çekim darbe yaşıyoruz. Sokaklarda tanklar yok, radyolardan serhat türkülerini ve Harbiye marşları çalınmıyor, ama darbe koşullarını yaşıyoruz. Öncelikli görev onu durdurmak.

27 Nisan Genelkurmay Muhtırası'ndan bu yana yaşadıklarımız en kaba anlamıyla parlamentonun işlevsiz hale getirilmesi çabasındır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerine müdahale bu amaçla yapıldı. Başarılı oldu.

Seçimler bu adımı cevap verdi. Ardından yargı muhtıraları ve AKP'nin kapatılma davası, en sonunda Anayasa Mahkemesi'nin anayasayı çiğneyerek tırbana özgürlük getiren anayasa değişikliğini iptal etmesi.

Anayasa Mahkemesi böylece 1 yıl içinde 2 kez parlamentonun haklarına tecavüz etmiştir. Parlamento bu son kararla anlamsızdır. Artık Anayasa Mahkemesi'nden izin almadan Anayasa değişikliği yapamazsınız? Öyleyse seçimlerin anlamı ne? Neden oy veriyoruz?

Bütün bunlar ağır çekim bir darbedir. Kimileri 12 Eylül Anayasası tarafından tarif edilmiş cumhuriyetin temel ilkelerinin tehdit altında olduğunu söylüyor. Yani "AKP şeriat getirecek ve Anayasa Mahkemesi bunu engelliyor" diyorlar. Gerçekten öyle mi? Gerçekten AKP şeriat mı getiriyor?

Türkiye'yi AB'ye üye yapmak için bütün diğer burjuva partilerden daha kararlı olan bir parti için bu iddia sağma.

Kimse AKP'nin ANAP ya da DYP'den veya dün iktidarda olan Adalet Partisi'nden farklı olduğunu anlatamaz. Bu partilerin darbe ile iktidardan devrilmesi ne kadar doğruysa AKP'nin bir darbe ile devrilmesi de aynı ölçüde doğrudur.

Hiç bir sosyalist 11 Eylül 1980 ile 12 Eylül 1980 arasında bir fark olmadığını söyleyemez.

11 Eylül 1980'de Adalet Partisi vardı iktidarda. 12 Eylül 1980'de ise Kenan Evren. Bir gün mutlaka yargılayacağımız Kenan Evren paşa.

Ancak Kenan Evren'in yargılanmasını isteyen bugünkü darbe girişimlerine, yaşadığımız darbeye karşı mücadele etmek zorunda.

Bugün mücadele etmeyen dünyanın hesabını soramaz, sorarken inandırıcı olamaz.

DSİP'e üye olun

- Darbeye karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
- Tuzla'da ve başka yerlerde iş cinayetlerine karşıysan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

sosyalist işçi

Sosyalist işçi her hafta savaş, darbelerle, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, yeni liberalizme, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı devrimci, antikapitalist bir yayın yapıyor. Ona omuz verebilirsiniz. Abone olun, dağıtıcılarımız size her hafta gazetenizi iletinler ya da posta ile yollayalım. 5 sayı 10 YTL.

internet linkleri

- barisarock.org
- kureselbarisveadalet.org
- kureseylem.org
- durde.org
- mahalledenmeclise.org
- hrantcinadaleticin.com
- tuzladaolumlureson.blogspot.com
- 70milyonadim.org

Çoğunluk istemiyor, ama hâlâ orada duruyor

İncirlik üssünü kapatın

Can İrmak Özınanır

Haziran sonunda "Amerikalı Bilim adamları Federasyonu" bir rapor yayınladı. ABD'deki ulusal güvenlik ve nükleer silahlanma konusunda uzman bilim insanları tarafından hazırlanan bu raporda, ABD'nin Avrupa'da bulunan nükleer silahlarının 1/3'ünün Türkiye'deki İncirlik askeri üssünde bulunduğu yazılıydı. Raporda dikkat çeken bir başka nokta ise ABD'nin İngiltere'deki nükleer silahlarını tamamen kaldırarak, güney Avrupa'ya kaydıracağı bilgisiydi. Bu, ABD'nin nükleer silahlarını yeniden düzenlenmesinde ağırlığı güneye verdiği şeklinde yorumlanıyor.

1 Mart 2003'te savaş karşıtı hareket savaş tezkeresinin geçmesini engelledi fakat o günden beri her yıl Bakanlar Kurulu'nun gizli kararnameyle, İncirlik üssü ABD'ye ortadoğudaki işgallerinde lojistik destek sağlıyor. ABD, özellikle Irak işgali için halen İncirlik üssü'nü kullanmakta. İşgale destek vermenin yanı sıra, barındırdığı nükleer silahlarla hem Türkiye hem de komşu ülkeler için ciddi bir tehdit oluşturuyor.

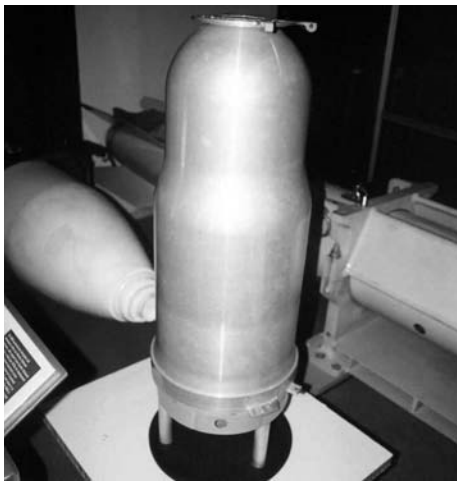
İzmir Barosundan bir grup avukat ve Küresel BAK aktivistleri bir çok

kez yargıya başvurular fakat İdare mahkemeleri ve Danıştay bunları ciddiye almadı. Mecliste ise her konuda birbirini yiyen, hatta birbirleriyle başa çıkabilmek adına darbelere bel bağlayan milletvekilleri ise bu konuda suskun. 2003'ten bu yana ilk defa geçtiğimiz hafta, CHP İzmir Milletvekili Ahmet Ersin, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül'den, İncirlik Hava Üssündeki nükleer başlıklı silah sayısını açıklamasını istedi. Tabii ki CHP'li vekilin aklının başına gelmesi iyi, fakat biraz geç oldu.

Küresel BAK kurulduğu günden bu yana İncirlik askeri üssünün kapatılması

için mücadele ediyor, kampanyalar yapıyor. İncirlik üssünün kullanılmasına izin veren karamamenin bir kez daha uzatılmasını istemiyoruz. İncirlik Üssü bir an önce kapatılmalı, nükleer silahlardan kurtulmalıdır.

Adana'ya 15 km. uzaklıkta, 32.000 dönümlük bir arazi üzerinde kurulmuş İncirlik Üssü, Irak'a 500, Bağdat'a 950, Tahrana'ya 1.450, Hürmüz Boğazı'na 2 bin, Afganistan'a 8 saat uzaklıkta.

İncirlik ve NATO

Türkiye'deki en eski ABD üssü olan İncirlik, 1954 yılında "Türkiye'de bulunan Amerikan yardım personeline NATO kuvvetler statüsü antlaşmasının tatbik edileceğine dair anlaşma" kapsamında kuruldu. Tarihi boyunca NATO'nun ya da doğrudan doğruya ABD'nin yaptığı bir çok askeri operasyonda rol oynadı. NATO'nun tarihi cinayet tarihidir. Önümüzdeki yıl NATO'nun kuruluşunun 60. Yılı olacak. Dünyanın dört bir yanında savaş karşıtları NATO karşıtı bir kampanya yapmaya hazırlanıyor. Küresel BAK tüm savaş karşıtlarını NATO'ya karşı mücadele etmeye çağırıyor.

Darbe ve NATO

Genelkurmay'ın sitesine şöyle bir göz atarsanız, bugüne kadarki genelkurmay başkanlarının bir çoğunun NATO'da çalışmış olduğu dikkatinizi çekecektir. Bugün "anti-emperyalist" söylemlerle, "ABD karşıtlığıyla" orduyu göreve çağırınlar aslında NATO'nun generallerini göreve çağırıyorlar. Üstelik ABD'nin Irak savaşını dayandırdığı sebeplerle, darbecilerin sebepleri aynı: İslamofobi.

GÖRÜŞ

Yamyam, Arap ve maymun

"Gol makinası diye aldık, çamaşır makinesi çıktı". Bir futbolcu hakkında bu veya buna benzer sözleri taraftarlar her maç günü söylüyorlardı herhalde. Ama söyleyen kişi takımın başkanı olunca, biraz tuhaf oluyor. Üstelik, aynı başkan, yani Trabzonspor eski başkanı Mehmet Ali Yılmaz, aynı futbolcu, yani İngiliz Kevin Campbell hakkında "Yamyam" deyince mesele tuhaf olmaktan çıkıp başka bir düzeye geçiyor.

Bu Mehmet Ali Yılmaz, müteahhitlik yaparken *Güneş* gazetesini alarak basın sektörüne giren, Tansu Çiller hükümetinde 1993'te Devlet Bakanlığı yapan bir adam.

"Yamyam" deyip ırkçılık suçlamalarıyla karşılaşınca kendini savunmak için söyledikleri daha da güzel: "Ben ona 'Arap' demek istedim". Londra doğumlu Campbell anlaşılan "Arap" olduğunu da kabul etmemiş olmalı ki, Trabzonspor'dan hemen ayrıldı ve Yılmaz'ı UEFA nezdinde dava etti.

Bu öykünün hoş bir tarafı da var. "Sempatik tavırlarıyla kısa sürede Trabzon halkının sevgisini kazanmayı bilen ve Trabzonspor'un Galatasaray'a karşı kazandığı 5-3'lük maçta 3 gol atarak unutulmayacak bir galibiyeti Trabzonspor tarihine eklemiş olan" Campbell, Trabzon'dan niye ayrıldığını açıkladığı bir basın açıklaması yaptı. Trabzonspor'lu iki futbolcu, Campbell'in yanına oturarak dayanışma gösterdiler.

Mehmet Ali Yılmaz alt tarafı müteahhitin biri, tam bir öküç. Peki, İspanya milli takımının antrenörü Luis Aragones'e ne demeli? Dört yıl önce, İspanya-Fransa maçından önce bir antrenman sırasında Aragones farkında olmadan TV kameralarına yakalandı. Fransa'nın siyah oyuncusu Thierry Henry hakkında "boktan zenci" dediği herkesçe duyuldu. Yılmaz kadar aptal olmadığı için, "Arap demek istemişim" gibi bir savunma yapmadı. Açık açık ırkçılığı savundu: "Niyetim hiç kimseye hakaret etmek değildi, bu nedenle vicdanım rahat. Benim işim en iyi sonuçları alabilmek için oyuncularımı gaza getirmektir. Bu işi yapabilmek için de, gündelik dil kullanırım. Bu dili kullanınca futbol dünyasında hepimiz birbirimizi iyi anlarız."

Yani ırkçılık yapmak sorun değildir, hakaret sayılmaz, işimin doğal bir parçasıdır. Nitekim, böyle düşündüğün için Aragones Henry'den kişisel olarak özür dilemeyi reddetti, dilemedi.

İspanya Futbol Federasyonu meseleyi tartıştı ve Aragones'e para cezası verdi. Ne kadar mı? Tam 3000 euro! Yani Aragones'in bir günlük maaşı! Hiç kuşukum yok, herif şeyiyle gülmüştür. Ve bu hafta ulusal kahraman oldu. İrkçi olduğunun kimsenin hatırladığı yok; olsa da kimsenin taktığı yok. (Bu arada, bizleri Allah korudu, Fatih Terim'in ulusal kahraman olduğunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor).

Thierry Henry olayından birkaç ay sonra, İngiltere İspanya'da bir hazırlık maçı oynadı. Top İngiltere'nin siyah oyuncularından birinin ayağına her geldiğinde, İspanya seyircisi maymun sesleri çıkardı, sahaya muz attı. Aragones'ten ve Federasyon'dan ilham alan ırkçılık her tarafı sarımtı.

Aragones, Fenerbahçe'ye antrenör oldu. Türkiye'ye gelmesi kendisi için iyi olacak bence. İrkçılığın önemsenmediği, ırkçı hakaretlerin ciddiye alınmadığı, hatta komik ve sevimli bulunduğu bir yere gelmiş olacak. Rahat eder. Mehmet Ali Yılmaz'la iyi anlaşır.

Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş olur.

Roni Margulies

90 nükleer bomba var, güvenlik yok

ABD Hava Kuvvetlerinin son raporunu değerlendiren, Amerikan Bilimciler Federasyonu, Nükleer Bilgi Projesi Direktörü Hans Kristensen, İncirlik'te bulunan nükleer başlıkların güvende

olmadığını söyledi. Kristensen'e göre burası "bina, ışıklandırma ve güvenlik sistemleri" bakımından eksik, üstelik personel sayısı yetersiz ve bu personel yeterli bilgi donanımına sahip değil. Raporda bazı

üslerde acemi askerler dışında kimsenin nöbet tutmadığı belirtildi. Yani İncirlik sadece kan dökülmesine yardım eden bir yer değil aynı zamanda her an patlamaya hazır bir saatli bomba.

Zimbabve: Emperyalist müdahalenin kanlı tarihi

Betül Genç

Zimbabve'deki krizin en dikkat çekici yanlarından biri de Amerikan ve İngiliz hükümetlerinin

"demokratik değişim" için Mugabe karşıtı hareketi destekleyen açıklamaları. Nitekim G-8 toplantılarında bu konudaki mesajlarını tekrarladılar. Ama kimse bu hükümetlerin Afrika veya başka bir yerde demokrasiyi umursadıklarını sanmamalı. Batılı hükümetlerin

Zimbabve'deki müdahalelerinin tarihi zalim ve kanlı emperyalist müdahaleler tarihidir.

1890'larda İngiliz emperyalist maceracı Cecil Rhodes Zimbabve'yi güç kullanarak ilhak etti. Ülkeye Rodezya adı verilerek İngiliz İmparatorluğuna dahil edildi. Beyaz yerleşimciler en iyi topraklara el koydular.

Direniş

1960'larda Afrika'yı saran anti-emperyalist direnişi alt etmek için beyaz yerleşimciler tek tarafı olarak İngiltere'den "bağımsızlık" ilan ettiler. Afrika ana akım muhalefeti İngiliz İşçi Partisi lideri başbakan Harold Wilson'dan yardım bekledi ama İngiltere hiçbir şey yapmadı.

Beyaz rejim 30 bin Afrikalının ölümüne yol açan vahşi bir sömürgeci savaş yürüttü. 1970'lerin ortalarında yaşanan isyancıların sayısı 40,000'e ulaşmıştı ve sonunda beyazlar masaya oturmak zorunda kaldılar.

Eski sömürgeci güç olarak İngiltere 1979'daki

bağımsızlık müzakerelerine denetleyici olarak katıldı ve beyaz yerleşimcilerin ve büyük işletmelerin çıkarlarının siyahlarınkinin önünde olmasını sağladı.

4.000 civarında beyaz yerleşimci en iyi toprakların yüzde 70'ini elinde tutuyordu.

Hiçbiri suçlarından ötürü yargılanmadı, kimse el koyduğu toprakları geri vermedi veya tazminat ödemedi.

İlk Seçim

İsyanlı lider Robert Mugabe ve partisi Zanu-PF Zimbabve'nin 1980'deki ilk serbest seçimlerinde büyük zafer kazandı.

Uzlaşmalara rağmen hükümet sıradan insanların yaşamlarında önemli ilerleme sağladı. Çocuk ölümleri yarı yarıya düşerken okuma oranları iki katına çıktı.

Ancak beyaz rejim yönetimi devretmeden önce ekonomiyi özellikle talan etmişti. Yeni hükümet yaklaşık 700 milyon dolar borç devralmıştı.

1990'ların başında Zimbabve Dünya Bankası'nın "yapısal uyum programını" benimsedi.

Zimbabve halkının yaşam standartları hızla düştü. Batılı hükümetler o sırada, yeni-liberal politikaları uygulayan Mugabe'ye övgüler yağdırıyorlardı. 1997 sonunda ve 1998 başındaki kitle grevlerine bir milyon işçi katıldı. Kentlerde isyanlar patlak verdi.

Mugabe işte bu direnişi durdurmak için "anti-emperyalist" kesildi ve topraksız savaş gazilerinin sefaletini hatırladı.

60'ların Yaser Arafat'ıyla 2000'leri Aarafat'ı arasında büyük fark vardı. Ulusal kurutuluş hareketleri kaçınılmaz olarak yozlaşır. Tıpkı Mugabe gibi. '

Çelişkiler

Demokratik Değişim Hareketi (DDH) 1999'da sendikal hareket içinden, Dünya Bankasının yeni-liberal politikalarına karşı kitlesele müdahalelerden doğdu.

DDH lideri, eski sendika lideri Morgan Tsvangirai hareketin ilk yıllarında şöyle diyordu: "Nerden geldiğimizi unutmayın - tabanımız işçiler, köylüler ve yoksullardır."

Kuruluşundan 16 ay sonra 2000 seçimlerinde devlet başkanı Robert Mugabe'nin baskısına rağmen 120 sandalyenin 57'sini kazandı.

O zamandan beri DDH işçi sınıfı tabanını korudu

ama giderek çeşitli STK'ların, akademisyenlerin, işadamlarının ve avukatların fikirleri hareketinde etki kazandı.

DDH hep çelişki içinde oldu. Bir kesim işçi forumlarından ve sokaklardan geliyor; özelleştirmeler, sendika düşmanı yasalar ve büyük şirketlerin iktidarından nefret ediyordu.

Diğer kesim muhalefet hareketini sınırlamak isteyen orta sınıflarla büyük işletmelerin bir kısmının egemenliğindeydi. DDH liderleri kitle tabanı ile iş dünyasının, çokulusluların ve Batı hükümetlerinin desteğini birleştirmek istedi.

Çiftçi Roy Bennett ve sanayici Eddie Cross gibi

zengin beyazlar parti liderliğine girdiler.

Yalpalayan Muhalefet

2002 seçimlerinde parti toprağın yeniden dağıtımına açıkça karşı çıktı. Bu da Mugabe'ye yoksulların hamisiymiş gibi görünme olanağı verdi.

Çok geçmeden Mugabe Zanu-PF partisindeki muhalefeti alt ederek partiyi bu yeni "solcu" duruşa kazandı.

Mugabe "Batı ırkçılığına" saldırıya, kendisini emperyalizm ve küreselleşmeye karşı mücadelelerin lideri olarak pazarlamaya başladı.

Batı hükümetleri de muhalefetin sağ kanadına

desteklerini arttırdılar. Mugabe halk muhalefeti ve işçi mücadelelerini zayıflatmak için yeni-liberal politikalarından da kısmen geri çekildi.

Mart ayındaki seçimlerde de görüldüğü gibi Zimbabve halkının çoğunluğu bütün çelişkilerine rağmen DDH'ne umut bağlıyor ve Mugabe'den kurtulmanın tek yolu olarak bu partiyi destekliyorlar.

Ancak Zimbabve işçileri ve köylüleri için özgürlük ne Mugabe'nin otoriter yeni liberalizmiyle ne de DDH ile gelecek. Mugabe diktatörlüğüne karşı en etkili güç on yıldır rejime karşı mücadele eden Zimbabve halkı.

Batı'nın ikiyeüzlülüğü

Alex Callinicos

Kasım 1965'te Ian Smith'in ırkçı rejimi yasadışı bir şekilde Zimbabve'nin - o zaman Güney Rodezya yerleşimci kolonisi- İngiltere'den bağımsızlığını ilan ettiğinde on beş yaşındaydım. Ailem bugün Harare o zaman Salisbury denilen başkentte yaşıyordu.

Gökyüzüne bakıp İngiliz hava kuvvetlerinin bize özgürlük getirmesini umduğumu hatırlıyorum. I Tabi elbette gelen giden olmadı. Kendi beyaz "dost ve akrabalarına" karşı güç kullanmak İngiliz devletine yakıydı.

Dolayısıyla Paddy Ashdown (eski liberal milletvekili, Bosna yüksek temsilcisi) gibi birinin İngiltere'nin Robert Mugabe karşıtı müdahalesinin "savunulabilir" olduğunu söylemesi midemi bulandırıyor. Görünüşe bakılırsa, siyah bir hükümete karşı güç kullanmakta bir sorun yok ama beyaz bir hükümete karşı olmaz.

Mugabe Küresel Güney ve Afrika'nın geri kalanında sahip olduğu sınırlı

desteği belli ölçüde korumak için tam da bu tür çifte standartlılığı sömürüyor. Mugabe Tony Blair ve Bush'tan daha iyi düşmanlar bulamazdı kendine.

Kuşkusuz Mugabe'nin Zimbabve'nin Batı emperyalizmine karşı "tam bağımsızlığı" için mücadele ettiği iddiası tamamen palavra. Yarı aç ve baskı altına alınmış nüfusu, yönetimdeki parti Zanu-PF içindeki üst düzey kişilerden oluşan küçük bir kliğin çıkarlarına tabi kılmaya çalışıyor sadece. Bu klik Mugabe devlet başkanı olamazsa biriktirdikleri talana ve kendi hayatlarına ne olacağından endişe ediyor.

Bu grup askeriyenin ve güvenlik aygıtının tepesinde yoğunlaşmış durumda. Mugabe ve Zanu-PF Mart sonunda seçimleri kaybettiğinden beri de aslında Ortak Operasyonlar Komutası adı altında bu klik siyaseti yönlendiriyor.

Baskı Mugabe ve destekçilerinin iki hesabı var. İlki, Zimbabve halkının ekonomik çöküş ve kitlesele baskı sonucunda direnme gücünü kaybettiğine ve dolayısıyla

başarılı bir direniş gerçekleştirilmeyeceğine inanıyorlar.

İkincisi, Mugabe bölgenin geri kalanındaki müttetiklerinin özellikle de Güney Afrika devlet başkanı Thabo Mbeki'nin uluslararası bir müdahaleyi engelleyeceğine güveniyor. Bu varsayımların ikisi de tamamen boş değil - İngiliz basınının Mugabe'yi delinin teki olarak göstermesine inanmak aptallık olur.

Tuhaf ama Mugabe'nin düşünme biçimi Ian Smith'inkine çok benziyor. Smith 1971'de "Dünyadaki en mutlu Afrikalılar bizde" demişti. Smith Güney Afrika'daki ırk ayrımcısı rejim onu desteklediği sürece hayatta kalacağına inanıyordu.

Aynen kendinden önce Smith'e olduğu gibi Mugabe de beklentilerinin kum üstünde durduğunu keşfedecek. Zimbabve halkı Mart ayında Mugabe rejimini reddettiğini ortaya koydu.

Kitlesele işsizlik ve geç rejimin elini güçlendirmiş olabilir. Ama ne kadar terör yaratılırsa yaratılsın Mugabe'nin muhalefetteki Demokratik Değişim Hareketi (DDH) karşısında 200'li yıllarda destek bulduğu karsal alanlardaki gücünü yitirdiği gerçeğini gizleyemez.

Tam da bu nedenle, hükümetin geçen haftalarda DDH'nin genel sekreteri Tendai Biti'yi sorguya çekmesi esnasında

ortaya çıktığı gibi, Zanu-PF'deki üst düzey kişiler Mart seçimlerinden sonra uzlaşmaya can atıyorlardı.

Ayrıca Mbeki'nin desteği de güvenilir değil. Yönetimdeki Afrika Ulusal Kongresinin liderliğini Aralık'ta Jacob Zuma'ya ciddi farkla kaybettiğinden beri Mbeki zaten topal ördek. Zuma'nın tabanının önemli kısmı Güney Afrika Sendikaları Kongresi (Cosatu).

Cosatu tutarlı bir şekilde Mugabe'nin demokrasiye saldırılarına muhalefet etti. Nisan'da Güney Afrikalı sendikacılar Zimbabve'ye gitmek üzere ithal edilecek Çin malı silahların alımına karşı eylem yaptılar ve Mbeki onlara uymak zorunda kaldı.

Pazar gününün Observer gazetesinde Cosatu lideri Zwelanzima Vavi, geçen haftaki Zimbabve seçimlerini sahtekârlık olarak niteledi ve "Afrika ve dünya işçilerine ve dünyanın ilerici yurttaşlarına Mugabe ve hükümetini bütünüyle izole etme çağrısını yaptı."

Londra ve Washington'daki konuşmuş emperyalistlerin hiçbir katkısı olmaksızın er ya da geç Zimbabve halkının direnişi ve dayanışma Mugabe rejimini devirecek.

Ergenekon operasyonu sonuna kadar devam etsin

Tüm darbeciler tutuklansın

1 Temmuz'da gerçekleşen Ergenekon terör örgütüne dönük operasyonla Türkiye'de ilk kez darbecilere dokunuldu. Sankiz ve Ayışığı darbelerinin baş aktörleri emekli Jandarma Genel Komutanı Orgeneral ve Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanı Şener Eryugur, emekli Kara Kuvvetleri Komutanı ve ulusalcı hareketin öne çıkan ismi Hürşit Tolon, ATO Başkanı ve Cumhuriyet mitinglerinin başlıca örgütçülerinden Sinan Aygün tutuklandı. Sabık darbeciler işbirlikçileriyle birlikte hapis-hanede yargılanmayı beklerken yaratılmak istedikleri kaos planı bir kez daha engellenmiş oldu.

Tasfiye edilenlere ağlatmalı mı?

Can Dündar gibi Ergenekon'a gözyaşı döküp darbecilerin gözaltına alınmasını 12 Eylül'e benzetenler Türkiye halklarına onlarca yıldır kan kusturmuş olanları mağdur olarak göstermek istiyor.

27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat, 27 Nisan - gerekçeleri ne olursa olsun darbeler hep sola ve emekçi sınıflara zarar verdi.

Sosyal mücadelelere ve değişim isteğine yanıt veren güçler için Türkiye halkları hep düşman oldu.

Bu yüzden 1 Temmuz'da darbecilerin içeri tıklılması çoğunluk tarafından memnuniyetle karşılandı.

Ergenekon operasyonunu anlamak

Darbe yanlısı medya, Ergenekon operasyonunu AKP'nin kapatma davasına karşı bir rövanş olarak göstermek istiyor. Bu yanıltıcı bir argüman.

Nokta Dergisi'nin açığa çıkardığı Darbe Günlükleri, 2003-2004 yılları arasında dönemin kuvvet komutanlarının iki kez darbe girişiminde bulduklarının bizzat başansız bir darbecinin tarafından itirafıydı. Darbeci generaller seçimle işbaşına gelen AKP hükümetine karşı toplumsal huzursuzluk yaratmak, sendikalar ve sivil toplum örgütlerini yönlendirerek sokakta istikrarsızlık yaratmak, basındaki işbirlikçilerinin yardımıyla AKP'nin şeriat düzeni kuracağına toplumu ikna etmek,

yargı mensuplarını ön cepheye sürmek için birçok adım atmıştı. 'Şeriat geliyor' yalanının arkasında çok daha büyük bir amaç gizleniyordu. Generaller Kıbrıs'ta Annan Planı'nın uygulanmasını, Avrupa Birliği'ne uyum ve üyelik sürecinin baltalanmasını hedeflemişlerdi. Türkiye'nin Irak Kürtleriyle ilişkilerinin baltalanması bir diğer amaçtı. Bu adımları AKP yerine bir başka parti atmaya kalksardı aynı tertipleri bulacaktı. Hükümette sol bir parti olsaydı, şeriat yerine komünizm paranoyası ortalığı kaplayacaktı.

Ergenekon operasyonu, iki kez üst üste seçim olsa da iktidar olmayı başaramayan AKP'nin gücünü aşmaktadır. Ordu, polis, devletin her kurumu iki tarafa bölünmüş durumda ve şiddetli mücadele halinde. 84 yıldır egemen sınıf adına cumhuriyeti kanla yöneten asker-sivil bürokrasinin orduya prestij, devlete kan kaybettirdiğini gören, küresel sermayeyle entegre olmak isteyen kesimler darbecileri tasfiye etmek istiyor. AKP'nin rolü ise sadece siyasi gücüyle hükümette kalmayı başarması.

Demokrasi emekçilere yarar

Bu çatışma emekçi sınıfları fazlasıyla ilgilendiriyor. Türkiye'de demokrasinin bu denli zayıf ve göstermelik olmasını darbecilere borçluyuz. Milyonlarca insanı ilgilendiren fakirlik, özelleştirmeler, sömürü, iş kazaları gibi gerçek sorunlar etrafında yürütülen mücadelelerin önünü hep onlar kesti. Oysa Türkiye emekçi sınıfları fakirlikten kurtulmak kadar daha fazla demokrasiyi, başkaların son bulmasını ve özgürlüklerini genişletilmesini istiyor.

Darbe yapmak bir suç olarak kabul edildiğinde işte o zaman demokrasi güçlenecek. Güçlenen demokrasi en fazla işçilere ve ezilenlere yarayacak.

Ergenekon operasyonu bu yüzden sonuna kadar devam etmelidir. Emekli subaylar, maceracılar, faşist tetikçileri sınırlı kalmalıdır.

Ne savcılar ne AKP ne de herhangi bir düzen işçi güçünü yapamaz.

Emekçi sınıfların aşağıdan mücadelesi ve kararlı muhalefeti olmadan demokrasi kazanılamaz.

Foto: Emre Tüngel

Darbeye karşı iki haftada 140 bin kişi sokağa çıktı

21 Haziran'da gerçekleşen 10 bin kişilik Darbeye Karşı Ses Çıkar yürüyüşünün ardından tüm Türkiye'de sokaklar darbeye hayır sloganıyla doldu.

Malatya'da 30 bin, Samsun'da 70 bin, Konya'da 30 bin kişilik mitingler gerçekleşti.

İki haftada 140 bin kişi darbeye dur demek için sokağa çıktı.

Darbe yanlısı eylemler tam bir fiyasko

Ergenekon operasyonunu protesto eden iki odakta halktan itibar görmedi.

6 Temmuz'da "ülkemizi ve cumhuriyetimizi savunuyoruz" diyen TKP bin kişiyi toplayabildi. Aynı gün Türkiye çapında generallere destek gösterileri düzenleyen Tuncay Ozkan ve arkadaşları, kaç kişi olduklarını sayma fırsatı buldu. Ankara'da 250, Eskişehir'de 250, İstanbul'da 800, Antep'te 100 ve Kocaeli'nde 200 kişi darbe yanlısı gösteri yaptı.

Patronlar kimden yana?

TÜSİAD Yönetim Kurulu, Ergenekon tutuklamalarına ilişkin açıklamasında şeffaflık ve demokratik kurallar çerçevesinde sonuna kadar gidilmesinden yana olduğunu söyledi. Büyük sermayenin örgütlü kutuplaşma yaratılmaması konusundaki şerhini de koymayı ihmal etmedi.

Kutuplaşmayı yaratan başta Baykal olmak üzere darbe yanlıyanken hükümete yöneltilen 'ipin ucunu kaçırma' çağrısı patronları her iki ata birden oynamayı arzusunun ifadesi.

TÜSİAD üyelerinin AKP'nin kapatılmasından yana kulis yaptıkları geçen ay gazete sayfalarına taşınmıştı.

Başbakan ve Rahmi Koç arasındaki sakal bıyık tartışmasının arkasında da patronların darbeci süreci karşısında aldığı tutum duruyor. Koç, Hürriyet'e yaptığı açıklamada sakallılara ve bıyıklılara iş vermediğini söylemişti.

Türkiye'nin en zengin adamı Mehmet Karamemete ise (Çukurova Grubu) açıkça darbe çıktıkandanlığı yapıyor. AB hedefinden geri dönülemez diyen patronların kendileri adına yıllarca devleti yöneten darbecilere karşı nezaketi Ergenekoncuları neden bu kadar cüretkar olduğunu da açıklıyor.

Emek cephesinde bölünme

Hak-İş içinde yer aldığı Ortak Akıl Platformu'nun gerçekleştirdiği darbeye hayır mitinglerinde öne çıkıyor. Son dönemde hızla büyüyen Memur-Sen'de darbe karşıtı mücadelede. Bir önceki başkanının darbe toplantılarına katıldığı Türk-İş ise sessizliğini koruyor. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi Ergenekon operasyonuna karşı çıktı. KESK, TTB ve TMMOB ise hâlâ sesini çıkarmıyor. Sessizlik emek örgütlerini daha zayıflatacak.

Ufuk Uras meclisi darbeyi tartışmaya zorluyor

Ufuk Uras'ın Sarıkız ve Ayışığı darbelerinin mecliste soruşturulması için başlatıldığı girişim, meclis içinden darbeye karşı bir iradenin oluşmasının önünü açtı. Uras'ın araştırma önermesine DTP milletvekilleri blok olarak destek verdi. AKP Meclis Grubu Başkan Vekili Hüsvrev Kutlu, soruşturma önermesine imza vereceğini

açıklasa da AKP'nin baskısıyla imzasını geri çekti. AKP, MHP, CHP grupları Uras'a destek vermeyi reddetti. Bir tek BBP'li Muhsin Yazıcıoğlu imza vereceğini açıkladı. Uras'ın girişimine çoğunlukla sirtını dönen meclisin kendini, seçme ve seçilme hakkını, zayıf demokrasiyi savunmayacağı bir kez daha açığa çıktı.

Türkiye'de darbe tehlikesi yok mu?

Doğan Grubu yazarları ve TKP'liler durmadan bunu yineliyor: Darbe tehlikesi yoktur.

Ama gerek Türkiye'de siyasi saflaşma gerekse ortaya dökülen kirliliğe ve belgeler tam tersini söylüyor:

- 28 Şubat darbecileri "28 şubat bin yıl sürecek" demişlerdi. 28 Şubat sonrası askerlerin belirlediği siyaset kurallarının geçerli olduğu açık.

- 2003-2004 yılında Türkiye'de iki başarısız darbe girişimi yaşandığı bizzat bir komutanın günlükleriyle belgelendi.

- O gün orduda aktif görevde bulunanların emekli oldukları sonra ulusalcı hareketi örgütlemeye soyunduğu ortada,

- 2006'da Danıştay baskını, Ocak 2007'de Hrant'ın vurulması, Nisan'da Malatya'da Hristiyanların katledilmesi, Cumhuriyet mitingleri, Irak Kürdistan'ına yönelik operasyonlar, toplumu laik ve şeriatçı olarak iki kampa bölmeye çabalarıyla

yapılan tüm darbe planları birbirine uyuyor.

- 2007'de meclis çoğunluğuna sahip olan ve cumhurbaşkanı seçme yetkisini sahip olan AKP'nin 367 şartıyla engellenmesi bugün kendi rejimini ilan eden Anayasa Mahkemesi'nin tavrı açıkça darbedir.

- 2007 yılında Genelkurmay tarafından hazırlanan Lahika 1 isimli belge darbecilerin aynı yoldan yürüdüklarini, kanlı adımlar attıklarını kanıtlıyor.

- Türkiye'de seçimle işbaşına gelmiş tüm hükümetlerin hareket sınırları rejimin beklentileri tarafından belirleniyor.

- 27 Nisan muhtırasında "ne mutlu Türküm demeyenler düşmanımızdır" ifadesi ise darbe niyetinin açık bir itirafıydı.

Türkiye'de darbe tehlikesi olmadığını iddia etmek halka yalan söylemek, darbecilerin önünü açmanın kibarcasından ibarettir.

Artık Pentagon'da kabul ediyor

Afganistan işgalinde kriz var

Afganistan halkı biliyordu. Savaş alanlarındaki askerler biliyordu. Artık Pentagon'da kabul etti. Afganistan'ın işgali hareketi büyük ve derin bir kriz yaşıyor.

Buna rağmen çeşitli NATO ülkelerin bakanları gerçeği görmemeye çalışıyor ve Afganistan'a yeni askerler gönderilmesi gündeme sokulmaya çalışılıyor.

Geçtiğimiz ay işgal güçleri için en kanlı ay oldu. Ama Pentagon'dan sonra İngiltere Savunma Bakanı Des Browne'da gerçeği kabul etti. "Geçen ay Taliban'ın taktiklerini değiştirmesi nedeniyle bizim için çok, çok, çok kötü bir ay oldu."

Ve utanmazca ekliyor, "Bu taktik değişiklikler Taliban'ın ilerlemesinden değil bizim ilerlemelerimiz nedeniyle gerçekleşti."

Fakat ABD Savunma Bakanlığı gerçeği daha da çıplak bir biçimde kabul ediyor.

ABD Kongresi'ne verilen ve geçen hafta yayınlanan bir raporda Pentagon "Taliban 2008 yılında terörist saldırılarını en azından koruyacak belki de artıracaktır" uyarısı yapıyor.

İki cephe

Pentagon, "işgal iki cepheye direnişle" karşı karşıya diyor. Taliban güneyde Helmand vilayetinde yeniden yapılıyor, yıllarda saldırılar düzenliyor, İngiliz ve Kanada birliklerine karşı bombalı saldırılar ve intihar saldırıları gerçekleştiriyor. Son İngiliz askeri kayıpları bu yeni saldırı dalgasının sonuçları.

Bu arada ayaklanan aşiret savaşçıları ülkenin doğusunda Pakistan hududunu aşılıyorlar.

Yakın zamana kadar NATO Afgan-Pakistan sınırındaki bu stratejik Khost vilayetinde zafer kazandığını söylüyordu. Şimdi bölge yeniden direnişçilerin eline geçmiş durumda.

Afganistan'ın güney doğusundaki ABD güçlerinin komutanı Jeffrey Schloesser birliklerine karşı asi saldırılarının "2008 yılı içinde yüzde 40 arttığını" söylüyor.

AryıkABD Savunma Bakanı Robert Gates Afganistan'da erken bir zafer beklentisinin yanlış olacağını ortaya çıktığını ifade ediyor.

Geçen ay "Bir kaç ay öncesine kadar durum o kadar kötü değildi. Khost başarılı bir ayaklanma örneği olarak

önümüzde duruyor" dedi.

Afgan direniş hareketi için Khost vilayeti büyük bir öneme sahip. Bölge Pakistan ile Afganistan arasındaki en önemli geçit. 1980'lerdeki Rus işgali sırasında en önemli direniş merkeziydi.

1988'de Rus işgal güçlerinin bölgedeki yenilgisi ve geri çekilişi işgalin bitmesinin en büyük işaretiydi.

Şimdi bölge bir kere daha direnişçilerin kontrolüne geçti. Bu gelişme karşısında ABD Pakistan'a kendi sınırları içindeki asi aşiretlerle bir an önce daha önce imzaladığı kes kes antlaşmasını bozması için baskı yapıyor.

Pakistan böyle bir adım atarsa kendisi istikrarsızlığa sürüklenecek. Pakistan'daki "sınır aşiretleri" denen aşiretlerin mekrzi hükümetten göreceli bir otonomileri var Afganistan ile çok yakın ilişkileri var.

2006 yılında Pakistan ordu birliklerinin bölgeye girmek için yaptığı askeri hareket ciddi bir yenilgi ile bitti. Bunun üzerine Pakistan bir barış antlaşması imzalayarak birliklerini geri çekmeyi kabul etti.

Gates, "Taliban birliklerinin istedikleri gibi hududu geçebilmeleri ve pak-istan tarafından hiçbir baskıyla karşılaşmamaları açık bir şekilde bizim sorunumuzdur" diyor.

Şimdi ABD Şubat ayında "teröre karşı savaş" karşı çıkan bir tutumla seçim kampanyası sürdürerek seçimleri kazanan Pakistan hükümetinden Pakistan ordusunu yeniden bölgeye sürmesini istiyor. Böylece ABD kuzeyden saldırarak, Pakistan'da güneyden askeri olarak bastırarak. Böylece Taliban iki ateş arasında alınacak.

Pakistan aşiretleri bu öneriyi derhal önemli kentlere ele geçirip barış görüşmelerinden bütünlükle çekilecek yanıt verdiler.

Çatışmalar şimdi ülkenin kuzeyindeki en önemli kent olan Peşavar'a kadar geldi.

Bütün bunların üstüne Pentagon Afgan ordusunun yedi yıldır eğitilmesine ve yüz milyonlarca dolarlık silah verilmesine rağmen direnişçilerle savaşamayacak kadar zayıf olduğunu kabul ediyor.

Günümüz dünyasında darbe olmaz mı?

Günümüz dünyasında darbe olamayacağını söylemek tam bir saflık.

Asya, Afrika, Amerika katalarında bir çok darbeci örgütlenme mevcutken son 5 yılda bir çok darbe girişimi yaşandı, kimileri başarılı bile oldu.

- 2003 Haziran'ında Fiji'de 4. darbe girişimi büyük bir direnişle karşılaştı.

- 2004 yılında Ekvador Gines'i'nde askeri darbe girişiminde bulundu. Darbenin başını çeken Güney Afrikalı silah tüccarı Nick du Toit 34 yıl hapis cezası aldı

- 2006 yılında Tayland'da askeri darbe gerçekleşti. Tayland parlamentosu ancak yılın Ocak ayında açılabilirdi.

- Venezuela'da Chavez hükümeti ise sürekli darbe tehdidiyle karşı karşıya.

- 2006 ortasında yüzde 60 oyla işbaşına gelen HAMAS hükümeti, ABD ve İsrail destekli El-Fetih darbesiyle devrildi.

Ergenekon operasyonu ABD merkezli mi?

Ergenekon operasyonuna karşı en ilginç tepkilerden birini 92 yaşındaki Mihri Belli verdi. 60'ların sonunda Milli Demokratik Devrim fikrini ileri sürerek solun bölünmesine katkıda bulunan, 'gençlik-ordu el ele' sloganının mucidi olan Belli'ye göre Ergenekon operasyonu ABD merkezli, yani Amerikancı bir operasyon.

Diğer ilginç nokta ise kimi solcuların bu deli saçması sözlerle itibar etmesi.

2003-2004'teki darbe girişimlerinin ABD ve AB'den yeterince destek bulamadığı için gerçekleştirilemediği biliniyor.

2006 Kasım'ında İlhan Selçuk köşesinden Bush'a "AKP'yi değil bizi destekle" diye seslenmişti.

ABD'nin ise uzun süre "Türkiye'deki demokrasiye güveniyoruz" demekle yetindiği, zaten arasının bozuk olduğu AKP ile Ergenekoncular arasında taraf tutmadığı biliniyor. İlişkilerin bozulması ise 1 Mart 2003'te ABD'nin Türkiye üzerinden Irak'a girmesini isteyen tez-

kerenin mecliste reddedilmesiyle başladı. Bush ve neoconlar savaş karşıtı hareket tarafından bölünen AKP'yle köprüleri attılar.

İkinci büyük gerilim ise hükümetin Hamas temsilcilerini davet edip görüşme-si oldu. Bunun üzerine Dick Cheney sürpriz bir ziyaretle Türkiye'ye geldi. ABD basını Cheney'nin bu davranışından dolayı AKP hükümetini tehdit ettiğini yazdı.

Zeyno Baran, Michael Rubins gibi ABD basınındaki neo-conlar açıkça AKP'nin devrilmesinin ABD için hayırlı olacağını yazdılar. Rubins, Erdoğan'ı Putin'e benzetirken mutlaka engellenmelidir diyordu.

Bir çok Türk yorumcu ise darbecilerin kazanması halinde Türkiye'nin ABD yanında İran salsırısına katılacağını yazmakta.

Dünyada olan biten her şeyi ABD komplosu olarak gören anlayış ABD'nin gerçek rolünü görmüyor.

Malthus, nüfus artışı ve küresel kapitalizm

Dünya doldu mu?

Bazıları işsizliğin, gıda fiyatlarının artmasının ve iklim değişikliğinin temel nedeninin nüfus fazlalığı olduğunu söylüyor. John Molyneux sosyalistlerin neden bu iddiayı reddetmesi gerektiğini açıklıyor.

200 yıldan beridir, dünya-da nüfus patlaması olduğunu ve yoksulluk, işsizlik, barınma ve çevre sorununun temel nedeninin bu nüfus fazlalığı olduğunu iddia eden insanlar var.

1798'de, bir İngiliz rahibi olan Thomas Malthus Nüfus İlkesi üzerine bir Deneme'yi yazdı. Bu denemesinde, nüfusun her zaman yiyecektekenden daha fazla artma eğiliminde olduğunu ve bundan dolayı eğer nüfus artışı engellenemezse yoksulluk ve kıtlığın kaçınılmaz olduğunu anlattı.

Bir süreden beri gıda fiyatları yükseliyor, petrolün varili 140 dolar oldu, ekonomik bunalım işaretleri giderek artıyor ve göçmenler her ülkede saldırıya uğruyor, sınır dışı edilmeye çalışılıyor. Bu nedenle Malthus'un bu iddiasına bugün yanıt vermek her zamankinden daha büyük bir önem taşıyor.

Sosyalistler, Karl Marks ve Frederick Engels'ten bu yana, Malthus'un teorisini 'insan ırkına atılmış bir iftira' olarak adlandırdılar ve nüfus patlaması iddiasını her zaman reddettiler.

Bu ilkesel olarak yanlış bir iddia çünkü insan ile onun geçim kaynakları arasındaki ilişkiyi tersine çeviriyor ve ayrıca bu iddia tarihi ve güncel gerçeklere tamamen aykırı.

Dünya nüfusu yaklaşık 6.7 milyar. Ve bu sayı artıyor ama aşırı artmıyor. Hatta artma oranı azalıyor.

1950 ve 2000 yılları arasında dünya nüfusu 2.5 milyardan 6 milyara çıktı, bu yüzde 140'lık bir artışa denk düşüyor. Fakat, nüfus uzmanları 2050'ye kadar dünya nüfusunun sadece yüzde 50 ve 2050 yılından sonraki elli yılda da sadece yüzde 11 artışa ulaşacağını öngörüyorlar.

Çünkü doğum oranı ölüm oranını geçmeye devam ediyor, fakat doğum oranı düşüyor çünkü hayat standartları yükseldikçe, eğitim ve sağlık hizmetleri iyileştikçe kadınlar daha az çocuk doğuruyorlar.

Nüfus, gıdadan daha fazla artmıyor. 1950 ve 1970 yılları arasında dünya gıda üretimi yüzde 250 artarak aynı dönemdeki nüfus artış oranını geçti.

Dünyada gıda sıkıntısı yok. Tam terinse dünyada herkesin beslenmesine yetecek kadar gıda üretiliyor.

Yoğunluk

Eğer insanlar aklıktan ölüyorlarsa ve dünyada yiyecek sıkıntısı yüzünden ayaklanmalar oluyorsa bunu nedeni yoksulların yiyecek almaya yetecek paralarının olmamasıdır. Diğer bir deyişle, yiyecek sıkıntısının nedeni kapitalist ekonomi ve politikalarıdır.

Ülkelerin refah seviyesi, nüfusları tarafından belirlenmez, hatta refah düzeyi ile nüfus arasında bir ilişki bile yoktur.

Örneğin, bir Güney Amerika ülkesi olan Bolivya'nın nüfus yoğun-

luğu kilometrekare başına 8.4 kişi, ve gayrisafi yurt içi hasılası 2,030 pound (4,902 YTL).

Venezuela'da ise nüfus yoğunluğu kilometrekare başına 28.5 kişi ve Venezuela'nın gayrisafi yurt içi hasılası 6,190 pound (14,949 YTL). Dolayısıyla Venezuela'nın hem nüfus yoğunluğu hem de refah düzeyi Bolivya'dan üç kat daha fazla.

“İklim değişikliğinin durdurmanın yolu olarak nüfusun azalmasını söyleyenler aslında, kapitalizmi devirmek ya da kapitalizmin önceliklerine karşı çıkmak yerine insan sayısını azaltmayı önermiş oluyorlar.”

Nüfus yoğunluğu ile refah düzeyi arasında bir bağlantı olmadığını iki Asya ülkesini karşılaştırarak da görebiliriz. Hindistan'ın nüfus yoğunluğu kilometrekare başına 345 kişidir ve bu oran Japonya'ya çok yakındır (kilometrekare başına 343 kişi). Fakat Hindistan'ın gayrisafi yurt içi hasılası 1,370 pound iken (3,31 YTL), Japonya'nın gayri safi yurt içi hasılası 16,750 pound (40,451 YTL)'dir.

Hindistan ve Japonya'nın nüfus yoğunluğu oranları birbirine çok yakındır,

fakat her iki ülkenin tarihi ve ekonomik refah düzeyleri çok farklıdır - Hindistan sömürülen bir ülke iken Japonya sömüren bir ülke idi.

Bu örnekler şunu kanıtıyor; bir ülkenin yaşam standartlarını belirleyen faktör nüfus değil, ekonomi, politika, emperyalizm ve savaş, yani tarihtir.

Malthus'un görüşünü savunanlar bir ülkedeki varlıkların - yiyecek, ev, sağlık hizmeti, istihdam, refah vs - nicelik olarak nüfusa göre ayarlandığını varsayıyorlar. Aslında bütün bu varlıkları insanlar üretir, dolayısıyla insan sayısının artması demek hem bu mal ve hizmetlere olan talebin artması hem de bu mal ve hizmetleri üretebilecek insan sayısının artması anlamına gelir.

Zaten eğer durum böyle olmasaydı insanlık tarihi artan yoksulluk ve işsizliğin getirdiği felaketlerle dolu olurdu, çünkü buna göre, MÖ 1 yılında 200 milyon olan dünya nüfusunun 1000 yılında 310 mily-

on, 1800 yılında 978 milyon, 1900 yılında 1,650 milyon olması gerekirdi.

Aslında insanlığın gelişimindeki ana eğilim, daha zengin olmak, daha iyi koşullarda ve daha uzun yaşamak şeklinde oldu. Bu sürecin daha ahenkli gelişmesini engelleyen unsur ise sınıflı toplumda, özellikle periyodik savaşlar ve ekonomik krizlerle varolan kapitalizmde saklı.

Çünkü kapitalizm üretimi kara bağlı hale getirir; kar oranları düşünce üretimde düşer ve bu durumun nüfus oranıyla ya da nüfusun yoksulluk, işsizlik ve açlıktan ölme üzerindeki etkisiyle hiçbir ilgisi yoktur.

Bu konudaki politikalar özellikle iklim değişikliği ve göçmenlik konusunda çok keskindir. Bu iddiayı destekleyen bir çok çevreci, çevre sorunu söz konusu olduğunda farklı şeyler söylemeye başlar.

Dünyadaki kaynaklar sınırlı olduğunu ve insanların bu kaynakları tüketimini söylüyorlar. Bu iddiaya göre, insan sayısı arttıkça, kaynaklar üzerindeki

Malthus

İttihatçılıktan Kızıl Elma Koalisyonu'na
Türk Milliyetçiliğinin tarihi

2

Cumhuriyetin ilanı ile birlikte, Türk kimliği ve türdeş nüfusu esasına dayalı ulus yaratma projesi, kendileri de ittihaççı kökenden gelen Kemalistler tarafından sürdürülür. Ancak Kemalistlerin politikalarında ufak bir farklılık vardır. Kemalistler, önceki ittihaççıların aksine Turan hayaline kapılmamışlardır. Her ne kadar Musul ve Antakya gibi konularda irredantist eğilimler olsa da, sadece elde kalan sınırlar içinde mevcut politikalar uygulanmıştır.

Lozan, Konferansı

Azınlık Sorunu

1922'nin sonlarına doğru Ege'de Yunanistan'ın yenilgiye uğraması ile, çok sayıda Rum Yunanistan'a göç etmiştir. Bir sene sonra Türkiye ile Yunanistan arasında nüfus mübadelesi antlaşması imzalanmış ve diğer faktörleri de dikkate aldığımız zaman sonuçta, her iki ülkenin nüfus yapısında önemli değişimler olmuştur. Türkiye'de bu duruma çarpıcı bir örnek verebiliriz. 1912 yılında Türkiye'de Müslüman olmayanların nüfusa oranı % 20 iken, 1927 sayımlarında % 2.5 olarak tespit edilmiştir.

Lozan antlaşması ile, Türkiye'de Rum, Ermeni ve Musevi azınlıklar kimi haklar elde etmişlerse de zaman zaman Türkleştirme uygulamaları çerçevesinde ciddi sorunlar yaşamışlardır. "vatandaşlık Türkçe konuşulanları", azınlıklara yönelik, dönemin iktidarlarının yaklaşımı konusunda fikir vericidir. Ayrıca yer isimlerinin Türkleştirilmesi, kimlikler üzerinde bir başka baskı aracı olarak kullanılmıştır. Diğer taraftan özellikle Cumhuriyet döneminde sık sık yaşanan Türkiye ve Yunanistan arasındaki krizler, her iki ülke azınlıkları üzerinde baskın artmasına neden olmuştur.

Lozan'da azınlıkların, daha çok dini temelde tanımlanması nedeniyle, Türk olmayan Müslüman topluluklar(Kürt, Arap vb.), azınlık haklarından yararlanamamıştır. Egemen kadrolar açısından en büyük baş ağrısını Kürt sorunu oluşturmuştur. 1925-1938 arasında Şeyh Said, Ağrı ve Dersim isyanları başta olmak üzere çok sayıda ayaklanma baş göstermiştir. Ağrı isyanı sonrası Dönemin Başbakanı İsmet İnönü ve Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt'un bir gazetede yer alan demeceleri, milliyetçilik anlayışının geldiği boyut açısından oldukça anlamlıdır.

İsmet İnönü: "...Bu ülkede sadece Türk ulusu etnik ve ırksal haklar talep etme hakkına sahiptir. Başka hiç kimsenin böyle bir hakkı yoktur..." (Milliyet, 31 Ağustos 1930)

Mahmut Esat Bozkurt: "...Türk bu ülkenin yegane sahibi ve efendisidir. Saf Türk soyundan olmayanların bu ülkede tek hakkı vardır: Hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı. Dostlar ve düşmanlar, hatta dağlar bu hakikatı böyle bilirler." (19 Eylül 1930)

1930'lu Yılların Politikaları

1930'lu yıllarda devlet eliyle yürütülen kimi politikalar adeta zaman zaman ırkçılık boyutuna varmıştır. Türk Tarih Kurumu ve Türk Dil Kurumu tarafından üretilen "Türk Tarih Tezi" ve "güneş Dil Teorisi", bütün uygarlıkların kökenini Türk uygarlığına dayandırdığı, bütün dillerin Türkçe'den türediği sonucuna varıyordu. Kafatası ölçümü yapıp, Türklerin kafatasının "brekisefal" olduğu tezi üretiliyordu. Bunda kuşkusuz Avrupa'da güç kazanan faşizmin de etkisi vardı. Ayrıca yine aynı dönemde devletten görece bağımsız ırkçı ve Turancı akımlar da yeniden belirmeye başlamıştı. Nihal Atsız, Reha Oğuz Türkân ve Zeki Veli Toğan bu akımın önde gelen isimleriydi. Orhun, Atsız Mecmua, Gök -Bürü belli başlı Turancı dergilerdi. Söz konusu dergilerde, geçmişte yaşanan yenilgilerin ve çöküşlerin sebebi olarak "Türk kanına yabancı kanların karışması" gösteriliyor. Sık sık Orta Asya mitleri işlenip, "bozkurt" türü paganist simgeler kullanılıyordu.

Nihal Atsız

LGBTT mücadelesi ve devrimci parti

Eşcinsel Onur Haftası geçen yıl olduğu gibi bu yılda ciddi politik tartışmalarla geçti. Düzenlenen forumlardan biri de sol partiler ve LGBTT mücadelesi arasındaki ilişkiydi.

Sosyalistler eşcinsellerin kurtuluşunu devrim sonrası mı erteliyordu? Sosyalist partiler eşcinselleri LGBTT mücadelesini "adama kafalanacak" sıradan bir alan olarak mı görüyordu? Sol partilerde eşcinsel hakları ne derece savunuluyor, LGBTT bireyler kendi kimlik ve talepleriyle nasıl var olabiliyorlardı?

Sosyalizme ertelemek

Sosyalistler her türden ezme, baskı, sömürü ilişkisine karşıdır. İnsanların cinsel yönelimleriyle sınıflandırılmalarına, aşağılanmalarına, baskı ve ayrımcılığa uğramalarına karşıdır. Eşcinsellerin taleplerini desteklemeyen, LGBTT kurtuluş mücadelesine katılmayanlar elbette ki sosyalist olamaz.

Devrimci bir parti homofobiye karşı mücadeleyi savaşa, sömürüye, kadınların ezilmesine, ırkçılığa karşı mücadelelerle aynı düzeyde ele alır. Homofobinin etkisi altındaki emekçi yığınlar içinde eşcinsellerin uğradığı ayrımcılığı anlatır, haklarını savunur.

Haklar, reformlar için mücadeleyi reddetmek ve her şeyi devrim sonrasında ertelemek sektierliklerdir. Kim her gün aşağılanan, dövülen, yaşamları tehdit altında olan LGBTT bireylerine dönüp de "sosyalizmde kurtulacaksınız" haklı olarak ağzının payını alır. İşten atılan işçiye, kocasından dayak yiyen kadına, ekme bulamayan bir yoksula bu söz söylediğimizde alacağınız tepki de aynı olacaktır.

Evet, tüm ezilenlerin kurtuluşu gibi eşcinsellerin kurtuluşu da kapitalizmin yıkılması ve özgür bir toplum kurulmasıyla mümkün olacak. Ancak bugün hem hayatı daha yaşanır kılmak, hem de geleceğin toplumunu yaratmak için somut haklar için mücadele gereklidir.

Sosyalist reformları asla küçümsemez. Travestiler üzerindeki polis baskısına, LGBTT bireylerin heteroseksüellerle aynı işlerde çalışabilmesine, ayrımcı yasaların

Foto: Ebru Gökçe

kaldırılmasına karşı mücadele ertelenemez. Bu mücadele kapitalist toplumun üzerinde yükseldiği homofobik temeli yıkmaya da yıkacak olanları birleştirir. Devrimci parti bu yüzden eşcinsellerin hak mücadelesini destekler, bu mücadeleyi haklılığını dönüp işçilere ve diğer ezilenlere aktarır.

LGBTT komisyonları mı?

Eşcinseller sosyalist bir partiye katılacak, bu partide bir komisyon ya da özerk bir örgütlenme de kendi haklarını savunacak. Bu devrimci partilerin değil reformist örgütlerin yaklaşımıdır.

Sosyalistler LGBTT örgütlerinin mücadelesini destekler. Ancak eşcinsellerin mücadelesi heteroseksist ön yargıları yıkarak zafere ulaşabilir. Bu yüzden devrimci partide her biri kendi sorunu temelinde örgütlenen kadın, gençlik, işçi kolları ve komisyonları olmadığı gibi eşcinselleri kendi sorunlarıyla sınırların özerk örgütlenmelerde bulunmaz.

Aksine egemen sınıfın tüm bölünmelerine karşı her türden ezilen birlikte

örgütlenmelidir.

LGBTT ve heteroseksüel sosyalistler hem homofobiye hem de kapitalizmin tüm pisliklerine karşı beraber mücadele etmelidir. Bu karma ve kolektif karşı koyuşla gitmeden egemen sınıfın gerici fikirleri altındaki yığınlar eşcinselleri desteklemeyeceği gibi örgütlenmez.

DSİP bu yüzden ayrı LGBTT organlarına sahip değil, tüm üyeleriyle Lambda'nın mücadelesini destekliyor, tüm üyeleriyle birlikte Pembe Hayat'la dayanışıyor.

Ezilenlerin birleşmesi

1968 hareketinin yenilgisine toplumsal muhalefet parçalandı. 70'lerde yeni hareketler ortaya çıktı. Kadın kadın sorunlarıyla, çevreciler hareketi çevre sorunlarıyla kendini sınırladı. Zaten muhalif hareketler tarafından bile ayrımcılığa uğrayan eşcinsellerin kurtuluş mücadelesi de kendi yolunda yürüdü.

Ancak durum 2000'lerde değişti. 1999 Kasım'ında ABD'nin Seattle kentindeki Dünya Ticaret Örgütü protestoları uzun yıllardır

ayrı yürüyen ezilen hareketlerini birleştirdi. Birleştiler, hiçbir hareket kendi alanında kaldığı sürece kendi sorunlarına çözüm bulamadığı, tüm sorunların birbirine fazlasıyla bağlıydı çünkü. Bu sadece aritmetik bir güç değil, politik bir güç verdi. Yeni-liberalizme karşı savunma durumunda kalanlar bu güçle haklar için hücum edecek.

Gramsci günümüz kapitalist toplumlarının hegemonyaya dayanarak ayakta durduğunu, ezilenlerin tarihsel bloğunu kurarak hegemonya mücadelesini kazanabileceğimizi söylüyordu.

DSİP bu hattı savunuyor, pratikte örgütleniyor. Tüm ezilenleri birleştirmeye çalışıyor. Bu birleşimde eşcinsellerin varlığı olmazsa olmaz. Bu ezilme, diğer ezilmişler ve işçi sınıfı tarafından kavranmadan hareketimiz kazanamaz.

Bu yüzden eşcinsel mücadelesini diğer mücadeleler gibi başlıca bir mücadele olarak ele alıyoruz. Eşcinsel varoluştaki aleyve ve kapitalizme radikal bir başkaldırı dinamiklerini görüyoruz.

açıkıyor.

Eşcinsellerin uğradığı ayrımcılığın tarihsel arka planını sunuyor. Günümüz dünyasında LGBTT bireylerin nasıl bir cehennem yaşadıklarını gösteriyor.

Baird'a göre çözüm haklar için anti-kapitalist mücadeleden geçiyor.

bir kitap

Cinsel çeşitlilik

Lezbiyen aktivist Vanessa Baird'in Cinsel Çeşitlilik adlı kitabı Türkiye'de konusu hakkındaki en iyi kaynak. Baird, cinsel yönelim ve eşcinselliğin ne olduğunu

DARBEME KARŞI 70 MİLYON ADIM

Foto: Emre Tünel

www.70milyonadim.org

Darbeye karşı bir adım daha

26 Temmuz'da Ankara'dayız!

Darbeye Karşı 70 Milyon Adım platformu, 21 Haziran'da İstanbul'da düzenlediği eylemden sonra, şimdi de 26 Temmuz'da Ankara'da sokağa çıkmaya hazırlanıyor.

Ankara'da Hipodrom'dan Sıhhiye Meydanı'na yapılacak yürüyüşle darbeye karşı bir adım daha atılmaya çalışılacak. Eylemin amacı,

Türkiye'yi bir ağır çekim darbe sürecinden geçiren kurumların şehri Ankara'da darbeye karşı sokağa çıkmak ve darbe karşıtlarının gücünü göstermek olacaktır.

Tüm darbe karşıtları tüm Türkiye'den Ankara'ya gelecektir.

Mitingde yine tek pankart, tek döviz ve tek slogan kullanılacaktır.

ANKARA:

Darbeler Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu Ankara'da toplantılarına başladı. Ergenekon Operasyonu ile kirli hesapları gittikçe etrafa saçılan darbecilere karşı aşağıdan bir mücadele için somut adımlar öneren Koalisyon genişliyor. Katılımcı kurumlarla ve bireylerle bir toplantı yapıldı. Önümüzdeki günlerde gerçekleştirileceğimiz bir dizi işin planlaması.

Standlar açılıp faaliyete durmadan devam edilecek. İlk başta 50 bildirinin hızla hedefleniyor planlanıyor

İZMİR:

Darbeye Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu İzmir'de gerçekleşen bir toplantı sonucu faaliyetlerine başladı.

İzmirli darbe karşıtları koalisyonu genişletme kararı aldı. Bunun bir çalışma grubu oluşturuldu.

İzmir'de darbe karşıtı bir sempozyum yapma kararı alındı.

26 Temmuz'da Ankara'ya gidüş için otobüs hazırlıkları başlatıldı.

İzmir'de yerel bir e-grup kurarak yerel bir iletişim ağı örülecek. 26 Temmuz eylemi sonrasında İzmir'de bölgesel bir darbe karşıtı miting örgütlenmesi hedef olarak konuldu.

Ayrıca sonbaharda darbe karşıtı bir sergi oluşturmak ve "Biz darbeleri durdurabiliriz" haftası düzenleme önerileri de tartışıldı.

Diğer illerdeki gibi bir çok noktada standlar açma ve yaygın bildiri dağıtımını bir an önce faaliyetinin bir an önce başlatılması kararlaştırıldı.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarını kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, ege-men sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücade- lenin parçasıdır.

Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanış- ma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketleri- ni desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının emiltilan, em mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadeledenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

Suyuma Dokunma!

2009 yılının Mart ayında Türkiye önemli bir toplantıya ev sahipliği yapıyor. 5. Dünya Su Forumu, İstanbul'da dünya su politikalarını tartışmak üzere bir araya gelecek.

Devlet yönetimlerinin ve özel şirketlerin domine ettiği forumda bugüne kadar 'su' sorununu yaratanların konunun 'çözümlerini' arayacak. Sosyal hareketlerin dışlandığı bu kapalı 'forum'un önemli gündemlerinden biri, Türkiye'deki su kaynaklarının ve baraj vb. yatırımların özelleştirme sürecine açılması olacaktır.

Akdeniz Çevre Platformu (AKÇEP), Barışarock İnisiyatifi, Göç-Der, Hasankeyfi Yaşatma Girişimi, Heinrich Boll Stiftung Derneği, Kadıköy Kent Konseyi, Küresel Eylem Grubu (KEG), Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM), Münzur'u Koruma Kurulu, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Sosyal Demokrasi Vakfı (SODEV), Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF), Vapurlarını Vermiyorum Kampanyası, Yeşiller alternatif bir su su forumu örgütleme, Suyuma Dokunma kampanyasını başlatma kararı aldılar

Suyuma Dokunması şu illere benimsiyor:

- Kampanya meşruluğu olmayan Dünya Su Forumu'na karşı çıkar ve İstanbul'da Mart 2009'da yapılacak Alternatif Su Forumu'na doğru diğer hareketlerle işbirliği içinde olmayı hedefler.

- Kampanya 2006 Mart ayında Meksika'da yayınlanan Suyun Savunmasında Hareketlerin Ortak Deklarasyonu bildirisini temel alır.

- 'Suyuma Dokunma Kampanyası' katılımcı, şeffaf ve demokratik bir süreçtir.

- Kampanya Türkiye Hükümeti'nin,

çevreyi gözetmeyen ve doğal kaynakların sonuna dek tüketilmesine dayanan neoliberal kalkınmacı anlayışına karşı çıkar.

- Kampanya su yönetiminin ve kontrolünün kamusal, sosyal, kooperatif, katımcı ve adil olması gerektiğini savunur.

Suyuma Dokunma kampanyası, Dünya'daki çok sayıda sosyal hareketle birlikte 2009 Mart'ında İstanbul'da Alternatif Su Forumu'nu düzenleyecek. Su ile ilgili çeşitli başlıklar tartışılacak, suyu kar alanı olarak gören Dünya Su Forumu'na karşı eylemler düzenlenecek.

İletişim ve katılım için:

Web sitesi:

www.alternatifసుforumu.org

E-mail: iletisim@alternatifసుforumu.org

"Bizler inanıyoruz ki, su dünyadaki bütün insanların ortak kamusal mülkiyetidir. Kim olursa olsun suyu özel mülkiyet olarak görüp kullanamaz.

Su tüm ekosistemlerin vazgeçilmez kaynağı ve temel ihtiyacıdır."

her hafta gazete bayilerinde

Taraf
DÜŞÜNMEK TARAF OLMAKTIR

Baskı ve tehditlere karşı
Taraf Gazetesi ile dayanışmaya!

sosyalist işçi

■ Z Yayınçılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi,
Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul
■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok 366 Topkapı, İstanbul
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır
www.sosyalistiscd.org

James Hansen kapitalistleri suçladı

'Petrol şirketi başkanlarını yargılayın'

NASA Godard Enstitüsü Başkanı, iklim değişikliğinin ilk modelleyicisi James Hansen 23 Haziran 2008'de ABD Kongresini küresel ısınma üzerine bilgilendirdi.

20 önce aynı kürsüden küresel ısınmanın başladığı uyarısını yapmıştı: "İklim sisteminde dönüm noktaları vardır ki biz bu noktaya çok yakınız. Eğer bu noktayı geçerek sistemin dinamikleri devreye girer ve sizi kontrolünüzün dışındaki çok büyük değişimlere taşır." 23 Haziran 1988'de yaptığı bu konuşma bir dönüm noktasıydı.

Bilim insanlarının çoğunun yüksek sesle konuşmaya tereddüt ettiği bir dönemde Hansen sera gazı etkisinin yüzde 99 kanıtlandığını söylemiş ve eklemiştir "lağa lağa etmeyi kesme zamanıdır" demiştir

Bu sözlerin söylendiği gün odadaki sıcaklık 38 dereceydi ve ABD benzeri bir kuraklığın ortasındaydı. ABD'de ulusal basın "küresel ısınma başladı" haberini manşetlere taşıdı.

Hansen 1989'da Tennessee senatörü Al Gore'un başkanlığındaki bir komite önünde de konuşmuş, ancak Beyaz Saray Hansen'in açıklamasını sansürleyerek küresel ısınma ve insan aktivitesi arasındaki ilişkiyi belirsizleştirmişti.

Hansen'e konuşması üstünde yapılan değişiklikleri kabul etmediği takdirde konuşma yapılmayacağı söylenmişti.

Hansen de oturumdan önce Al Gore'dan kendisini açıklamasının düzeltilmiş

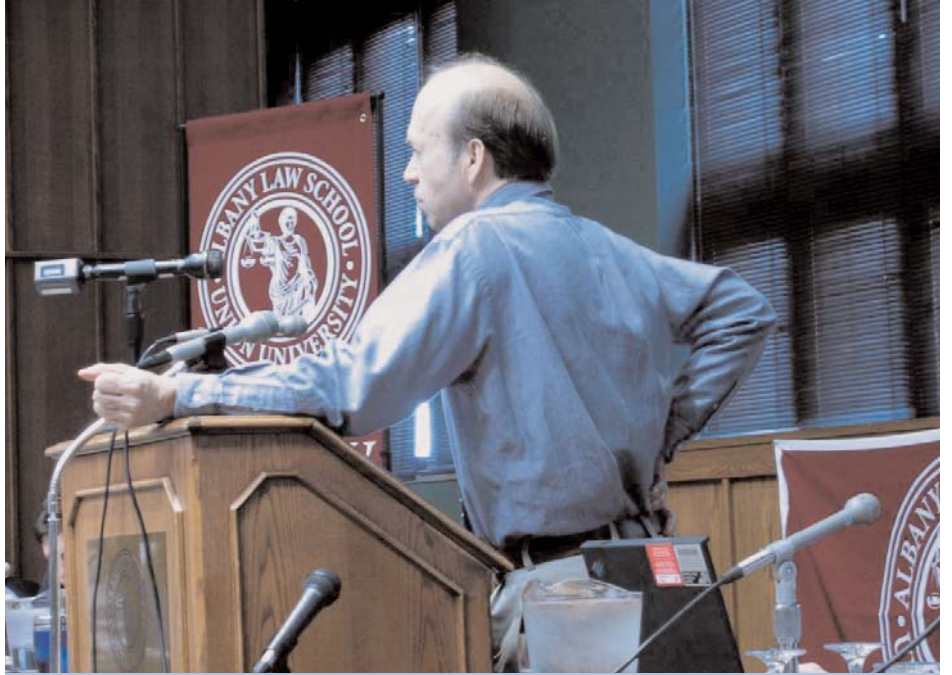
kısımları hakkında sorgulamalarını istemiş, Beyaz Saray'ın yaptığı düzeltmeleri ifşa etmiş ve aynı akşam hikaye bütün basın da yer almıştı. Hansen bundan sonra 15 sene politika sahnesinden uzak durdu.

20 yıl sonra, yeryüzünün geri dönülmez noktanın kısmında olduğunu ikaz etmek, ulusal bir karbon vergisi çağrısını yapmak ve enerji şirketlerinin yönetim kurullarının insanlık ve doğaya karşı suç işlemekte olduğunu söylemek için döndü. Hansen, 20 yıl sonra bir zafer kutlama havasından uzak olduğumuzu söyledi ve açık konuştu: "Gezegen için bir acil durum söz konusu."

20 yılda ABD'de sera gazı salınımını sınırlandıran kayda değer tek bir yasanın bile geçmediğini, enerji santrallerinde kömürle çalışan 21 yeni ünitenin kurulduğunu ve ABD'nin toplam karbon dioksit salınımının yüzde 18 arttığını söyledi.

Karbondioksiti alıp toprağa gömenler dışında, bütün kömür yakan enerji santrallerinin 2030'a kadar aşama aşama kapatılmasını; karbon, petrol ve gazı vergi konulmasını istedi.

Hansen bu vergi gelirinini yetişkinlere tam çocuklara yarım pay olarak bölüştürülüp tek insanların banka hesaplarına yatırılmasını, hükümetin paraya el koymasını istedi. Böylesi geriye dönük konuşma yapıyor Hansen'e göre düşük ve orta gelirli, vergilerini kısıtlamaya iteren aşırı kullanım yapanlar da farkı

"Piyasanın belli başlı oyuncuları öyle kurumlar aracılığıyla yanlış bilgi yayıyorlar ki bunlar okul kitaplarına giren bilgiyi bile etkiliyor, bu şirketlerden birinin yönetim kurulu başkanı gibi bir konumdaysanız sanırım bu artık suçtur."
"Sorum politik irade değil, timsah derisinden ayakkabı giyenler yani lobiciler. Sorun Washington'da her şeyin parada bitmesi, demokrasinin olması gerektiği gibi işlemediği olması."

ödeyecekler.

Hansen Amerikan şirketlerini, kendilerini çevre dostu gösterip gereklerini yapmamakla eleştirdi ve aslında durumu bilecek kadar akıllı olduğu halde fosil yakıtlarına devam eden ExxonMobil gibi şirketlere kamu davası açılmasını istedi. Hansen şöyle dedi: "Varisleri geriye

dönüp baktığında, bilmiyorlardı diye numara yapamamışlar."

"Biliyorlar."

Hansen ayrıca, şirketlerin bilim insanlarının karşı görüşler öne sürmesi için kampanya yaparak, sanki bilim insanları arasında görüş farklılığı ve tartışma varmış gibi görünmesini sağladıklarını ve kamuoyunu yanılttıklarını söyledi: "Görüş ayrılığı yok."

Hansen ABD'nin gelecek yıl yeni bir başkanla yeni bir istikamete girmeye muhtaç olduğunu belirtti. Hansen ABD başkanı George W. Bush ve Cumhuriyetçilerin başkan adayı John McCain'in geçen hafta söz ettikleri denizde petrol arama çağrısını "çılğınlık" olarak niteledi:

"Kıta kabuğundaki son petrol damlasını aramak için gidip kuyu açmak bağımlılık nöbetimizi kısa süreliğine erteler, ama geri dönüşü olmayan noktayı da geçmemize neden olur."

Küresel ısınmayı durdurmak için KEG'e katılın!

Başka bir enerji mümkün kampanyası iletişim ve katılım için:
İstanbul 0535 4392193,
İzmir 0555 6736866 - 0533 4453468
Bursa 0542 500 23 22

Ankara 0543 4173607 - 0539 3467482
www.kureseleylem.org

Atmosferdeki mevcut CO2 yoğunluğu milyonda 385 parça ve yılda milyonda 2 parça artıyor. Hansen ve kampanya çağrıcıları Ulusal gazetelere tam sayfa ilanlar vererek hedeflenen CO2 seviyesinin milyonda 350 parçaya indirilmesini talep ediyor.